

κεκοσμημένης ύπό της βασιλείας. Η αιτία αυτη ἀναφέρεται καὶ εἰς τὴν Ἐπαναγωγὴν πρὸς στερέωσιν τοῦ πρωτείου τοῦ Πατριάρχου Κων/πόλεως. Ἐπομένως καὶ ἐνταῦθι (ἐν τῇ Ἐπαναγωγῇ) ἔξεδηλώθησαν αἱ πεποιθήσεις καὶ θεωρίαι τοῦ Φωτίου, τὸν ὅποιον οἱ ὄπαδοι αὐτοῦ ὡνόμαζον Πατριάρχη τῷ Πατριάρχῃ. Τοιαύτη ἰδέα εἶναι ἀτομικὴ γνώμη τοῦ Π. Φωτίου καὶ τῶν ὄπαδῶν αὐτοῦ.

Γενικῶς δὲ ἔξεταζομένου τοῦ πράγματος παρὰ τοῖς Ἑλλησιν ἐπεκράτει ἀλληλ θεωρία κατὰ τὴν ὅποιαν ὅλοι οἱ πέντε Πατριάρχαι ἔθεωροῦντο ἵστοι. Οἱ Ἑλληνες παρέβαλλον τὴν ἑκκλησίαν πρὸς σῶμα ἀνθρώπου, τοὺς δὲ πέντε Πατριάρχας πρὸς τὰς πέντε αἰσθήσεις. Ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτη Θεοδώρος ὁ Στουδίτης λέγει «τὸ πεντακόρυφον σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Σὺν τῷ χρόνῳ ὅμως ἐν Ἀνατολῇ ἀναγνωρίζεται τὸ πρωτεῖον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

Κατὰ τοὺς ἐπομένους χρόνους, αἱ ὑπὸ τοῦ Φωτίου ἐκτεθεῖσαι ἀρχαὶ ἐν τῇ Ἐπαναγωγῇ ἔλαθον μεγάλην ἀνάπτυξιν. Τὸ Βυζαντινὸν θεωρεῖται ὡς ἑκκλησιαστικὸν πολιτικὸν σῶμα μετὰ δύο κεφαλῶν — τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ Οἰκουμενικοῦ βασιλέως. Κατὰ τὴν θεωρία τῶν Ἑλλήνων τὸ ἑκκλησιαστικο-πολιτικὸν τοῦτο σῶμα ὥφειλε βαθμηδὸν νὰ περιλάβῃ ὅλοκληρον τὸν ὄρθodoξον κόσμον. Οἱ δὲ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης καὶ Οἰκουμενικὸς βασιλεὺς ὥφειλον γὰρ ἴστανται πράγματι ὡς Πατριάρχης καὶ βασιλεὺς ὅλων τῶν ὄρθodoξων χριστιανῶν ὅλης τῆς Οἰκουμένης. Οἱ ἡγεμόνες τῶν ἀλλων χωρῶν καὶ ὄρθodoξων λαῶν οὐδέποτε δύνανται νὰ παραβληθῶσι κατὰ τὴν ἀξίαν καὶ τὰ δικαιώματα ὡς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν πρὸς τὸν βασιλέα, κηδόμενον τῆς ἔξωτερικῆς τάξεως τῆς Ἐκκλησίας καθ' ὅλην τὴν οἰκουμένην. Οὕτοι εἶναι μόνον τοπικοὶ ἀρχοντες καὶ ἡ θελησις αὐτῶν ἐν τοῖς ἑκκλησιαστικοῖς ὀφειλει νὰ ὑποτάσσονται τῇ θελήσει τοῦ οἰκουμενικοῦ βασιλέως. Ἀριστα εἶναι διατετυπωμέναι αἱ διατάξεις αὗται ἐν τῷ ἥδη μηνυούντεντι γράμματι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀντωνίου τοῦ Ε'. πρὸς τὸν Μέγαν Δούκαν Μόσχας Βυζίλειον. Ο Γενικὸς ὄρισμὸς τῆς βασιλικῆς ἔξουσίας ἐν σχέσει πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἀναπτύσσεται ἐν τῷ γράμματι τούτῳ συμφώνως πρὸς τὰ ἐν τῇ Ἐπαναγωγῇ ἀπαντῶντα ὡς καὶ ἡ σημασία τῆς πατριαρχικῆς ἔξουσίας. Οτι δὲ αἱ διατάξεις τῆς Ἐπαναγωγῆς αἱ ἀναφερόμεναι εἰς τὴν βασιλικὴν καὶ πατριαρχικὴν ἔξουσίαν ἔθεωροῦντο ὡς ἐνεργὸν δίκαιον, δῆλον γίνεται ἐκ τούτου, ὅτι συμπειριελαχίσαντο ὡς ἥδη εἰδομεν ἀνωτέρω εἰς ὅλα τὰ ἀναφανέντα νομοθετικὰ ἔργα μεταξὺ τοῦ 10ου καὶ 15ου αἰώνος. Σπουδαιότατον διὰ τὴν περικιτέων ἀνάπτυξιν τοῦ βυζαντινοῦ Ἐκκλησιαστικο-πολιτικοῦ δικαίου ἡτο ἡ παραλαβὴ τῶν δικαίων τούτων εἰς τὸ Σύνταγμα τοῦ Ματθαίου Βλάσταρη, ἔχον παρὰ τοῖς Ἑλλησι μεγάλην αὐθεντικότητα καὶ μετὰ τὴν ἀλώσιν τῆς Κων/πόλεως. Η Οἰκουμενικὴ Ἐκκλησία δὲν δύναται νὰ ἦναι τι ἄλλο εἰμὴ Οἰκουμενική. Μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου παρίσταται καὶ τὸ ἔξωτερον μεγά-

λεῖον τοῦ οἰκουμενικοῦ βασιλέως, κύριος ὅλων τῶν ὄρθodoξων ἀπὸ θαλάσσης ἕως θαλάσσης. Η βασιλεία ἐπίσης εἶναι αἰώνικ ὡς καὶ ἡ Ιερωσύνη.

Α. Α. Θ.

ΘΕΣΠΡΩΤΙΚΑ.

Αρχαιολογήματα παρὰ τὴν Τσουρίλαν.

Ἄπὸ πολλοῦ ἐπεθυμοῦμεν μετὰ τοῦ φίλου ἱατροῦ κ. Δ. Παναγιωτίδου, ἵνα ἐπισκεφθῶμεν τὰ εἰς Τσουρίλαν δικοφύσιμενα ἀρχαιολογήματα. Π κατὰ τὴν δεκάτην πέμπτην Αύγουστου τελουμένη ἐν τῇ ιερᾷ Μονῇ Παγανιούς λαμπρὰ πανήγυρις ἔχρησιμευτεν ὡς ἀρρομὴ συνεντεύξεως μετὰ τοῦ φίλου μου, ἵτις διπλοῦν εἰχε σκοπόν, τὴν τέφψιν καὶ τὴν διασκέδασιν ἀρ' ἐνός, καὶ ἴδιας τὴν ἔξετασιν τῶν παρακειμένων ἀρχαιολογημάτων ἀρ' ἑτέρου· διότι ἐκτὸς τοῦ ὅτι καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Μονῇ ἡδύνατο νὰ εὑρεθῇ ἀρχαιολογικῆς τις σημείωσις, ἀλλὰ πολὺ πλησίον κείται τὸ χωρίον, εἰς τὸ ὅποιον ἡθέλομεν νὰ μεταβῶμεν. Τὸ πλήθος τῶν συνωθουμένων προσκυνητῶν καὶ ἴδιως τῶν φανατικῶν προσκυνητῶν δὲν ἐπέτρεψε νὰ ἐπιληφθῶμεν ἀμέσως τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ σκοποῦ ἡμῶν καὶ ἀφείεντες καθ' ὅλην σχεδὸν τὴν ἡμέραν εἰς τὴν θέσιν τῶν ἐν τῇ πανηγύρει μόλις περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ὅτε πλέον κατὰ πολὺ εἰχον ἀραιωθῆ ὅτι προσκυνηταὶ ἐπεζητήσαμεν νὰ ἀνεύρωμεν τι ἀρχαιολογικόν. Ἐν τούτοις ὅμως αἱ προσπάθειαι ἡμῶν λίαν πενιχρὰ ἀποτελέσματα ἐπέρωτο νὰ ἀπονέγκωσιν ἐν τοιχογραφίᾳ τινὶ κακῶς καὶ μετὰ πλείστων ἀνορθογραφιῶν γεγραμμένη ἐκτὸς τῶν συνήθων τύπων ἀνεύρουμεν μόνον ἐπίσκοπόν τινα Εὐγένιον μὴ περιλαμβανόμενον ἐν τοῖς καταλόγοις τοῦ Σεβασμ. κ. Ἀνθ. Ἀλεξούδη. Περὶ τῆς χρονολογικῆς ὑπόρεως τοῦ ἑρθέντος ἐπισκόπου ἐν τῇ πολυωνύμῳ κατὰ διαφύρους ἐποχὰς ἐπισκοπῆς Παραμυθίας ἀνέλαβεν ὁ φίλος μου κ. Παναγιωτίδης ἐν καιρῷ νὰ γράψῃ τὰ δέοντα. Παρετηρήσαμεν τὰ διάφορα βιβλία, ἀλλὰ πανταχοῦ οὐδὲν ἀνευρίσκομεν. Τὴν πρώτην ὅμως πολὺ ἐνωρίς μετέβημεν εἰς τὸν λόφον, ὅπου καθ' ἀς εϊχομεν πληροφορίας ὑπῆρχον ἐρείπια ἀρχαίου φρουρίου, καὶ ὅστις καθὼς τούλαχιστον ἐφαίνετο δὲν ὥφειλε νὰ ἀπέχῃ περισσότερον τῆς ἡμισείας ὥρας ἀπὸ τῆς Μονῆς. Δυστυχῶς ὅμως ἡ πατάρια οὐδεὶς δέχεται πάντα τὴν ἔργαδον νὰ δειχθῶσιν ὅτι κατὰ πάντα ἥραν ἐσφαλμένοι ὑπὸ ὅλας τὰς ἐπόψεις.

Μόλις ἡρχίσαμεν νὰ βαδίζωμεν, πρὸς τὸν λόφον διευθυνόμενοι, καὶ ἡμεθι εἰς θέσιν νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι ὥφειλομεν γὰρ διανύσσωμεν ὅδην δύσβατον καὶ ἐντελῶς ἀνώμαλον. Κατόπιν πολλῶν κόπων καὶ δυσχερειῶν μετὰ ὅδοις πορταίων ὑπὲρ τὴν μίαν ὥραν εὑρέθημεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου, ὅπου τὰ ὑποτιθέμενα τῆς ἀρ-

χιονότητος λείψανα ἡλπίζουμεν νὰ χρησιμεύσωσιν ω; τὸ καλλίτερον ἀναψυκτικὸν εἰς τὴν φρικτὴν ἡμῶν κόπωσιν καὶ ὡς λίγην ἵκανον ποιητικὴ ἀμοιβὴ τῆς ἐπιχειρήσεως ἡμῶν. Δυστυχῶς δύμας ἔκειθεν δὲν ἦτο δυνατὴ λεπτομερὴς καὶ ἀκριβῆς τοῦ φρουρίου ἔξετασις. Ἐπὶ τοῦ βραχώδους, καὶ παντελῶς ἀδένδρου ἔκεινου λόρου, δοτις κεῖται ὀλίγον μπεράνω τοῦ χωρίου Τσουρίλας καὶ Καστρὶ ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων καλεῖται, δὲν ἦτο τὸ φρούριον ἐκτισμένον καθὼς κακῶς ἡμεῖς εἴχομεν πληροφορηθῆ, ἀλλὰ περιέτρεχεν αὐτὸν καὶ οὐχὶ μάλιστα καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ἔκτασιν· διότι εἰς τινὰ μέρη ὁ βράχος. εἶναι τόσον ἀπόκρημνος καὶ ἀπότομος, ὥστε ἐνεκα τῶν φυσικῶν ὄχυρωμάτων οὔτε οὖν ἦτο ἀνάγκη τοιούτων τεχνητῶν. Ἡπειρήθημεν. Ἐπειδὴ τὸ μέρος τοῦτο ἐκ τῆς Μονῆς ἦτο ἐντελῶς κάτοπτον δὲν ἐκρίνημεν ἀνηγκαῖον νὰ παραλήθωμεν ἐγχωρίον τινὰ ὄδηγὸν γνωρίζοντα ἀκριβῶς τὴν τοποθεσίαν τοῦ φρουρίου. Διὰ τοῦτο ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ λόρου μακρόθεν μόνον ἡδυνήθημεν νὰ ἴδωμεν τὸ φρούριον καὶ τὴν ἑτέραν τῶν δύο πυλῶν αὐτοῦ. Ἡ μεγάλη ἡμῶν κόπωσις καὶ αἱ θερμαὶ τοῦ ἡλίου ἀκτίνες ἀνάγκασαν ἡμᾶς μετὰ τὸν ἀποθαυμασμὸν τοῦ ἔκειθεν δικνοιγομένου εὑρυτάτου ὄρος· ζοντος νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν Μονὴν μετὰ δυσκονισχετήσεως ἀναλογίζομενοι τὴν ἀνώμαλον ὄδόν, ἢν καὶ πλίνιν ἔπρεπε νὰ διέλθωμεν.

Τὰ τοικύτη ἀποτυχία, ἃς ὄνομάσω αὐτὴν τοικοτρόπως, δὲν μ' ἀπεθέρρουνεν, ἀλλὰ τὴν ἐπιοῦσαν μὲνέας δυνάμεις ἐμφρούριον ὑπὸ περισσοτέρου πόθου καὶ λεβων ἔμπειρον ὄδηγὸν μετέβην πρὸς ἀκριβεστέραν τοῦ μέρους ἔξετασιν, ἀνευ τῆς ἐλαχίστης δυσκολίας διελθὼν δι' αὐτοῦ τοῦ χωρίου Τσουρίλας.

Τὸ πρῶτον τότε εἶχον ἐπισκεφθῆ τὴν Τσουρίλαν. Αὕτη κειμένη ΒΔ τρεῖς φύρας μακρὸν τῆς Παραμυθίας κατοικεῖται ἐξ ἔνδομηκοντα περίπου οἰκογενειῶν, λαλούσισιν μόνον τὴν Ἑλληνικὴν γλώσσαν.

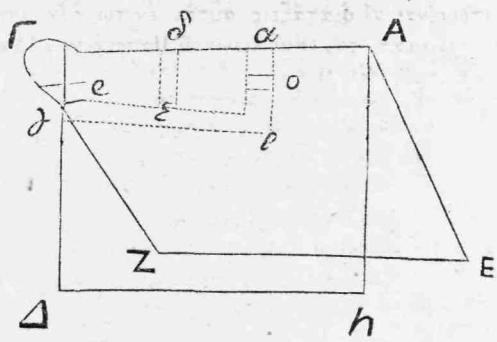
Τὸ ὄνομα τοῦ χωρίου τούτου ὁ Π. Ἀρχβαντινὸς σημειοῖ Σκωρίλην (Π. Ἀρκ. Τόμ. Β' σελ. 352). "Αλλοι διατείνονται διὰ τὸ ὄνομα, ὅπερ φέρει τὸ χωρίον σήμερον εἶναι παραφθῷρά ἐκ τοῦ Σωρίλη, ἔτεροι δὲ συνδέουσι τοῦτο μὲ τὸ ὑπεράνω τῆς Παραμυθίας κείμενον ὅρος Κορύλαν χωρίς τοῦτο νὰ ἀποτελῇ ἀμέσως ἔχακολούθησιν τῶν ὄρεων τῆς Τσουρίλας.. Ἄλλοι διὰ αὐτοῦ αἱ τολμηροὶ εἰκαπίκιοι μακρὸν πάσης πραγματικότητος μᾶς ἐνθυμίζουσι μόνον τὰ Κορκιστικὰ τοῦ Ἰσκάβου Ρίζου τοῦ Νερουλοῦ.

Οὐχ ἦττον δύμας ἡ θέσις τῆς τε κοινότητος ἀπέστις καὶ ιδίως τῆς ἑκκλησίας καὶ σχολῆς εἶναι τόσον μαργαριτικὴ καὶ γραφική, ὥστε νομίζει τις διὰ τοῦ εὐρέσκεται πρὸ τερπνοτάτου πανοράματος. Κάτωθεν αὐτῆς παρὰ τὸ φρούριον κειμένης ἐκτείνεται πεδίζες τις καὶ πιρ' αὐτὴν ὁ ἐλικοειδῶς πρὸς τὰς ἑκθολάς αὐτοῦ σπεύδων Θάσιμις. Ἐκεῖθεν φίνεται διὰ ὁ ποταμὸς οὗτος ἀλάσσων πλέον τὴν γότιον κύτου διεύθυνσιν λαμβάνει τὴν δυτικήν. Δύναται ὁ θεατὴς νὰ παρακολουθήσῃ τὸν ρόον αὐτοῦ μέχρι σχεδὸν τῶν ἑκθολῶν αὐτοῦ εἰς τὸ Ιόνιον πέλαγος, ὅπερ κέλληστα ἐκ τῆς Τσουρίλας δικ-

ρίνεται. Θαρρεῖ τις διὰ ὁ σοβαρὸς ἔκεινος καὶ ἡχήεις Θύραις ἀποφασίζει νὰ ἀρήσῃ πλέον τὴν φρίκην, ἢν ἐμποιεῖ καθ' ὅλην τὴν πρὸς Ν. διεύθυνσιν αὐτοῦ καὶ ἡδὴ εἰς τὴν δυτικὴν ἐπιχειρεῖ νὰ παιζῃ βαθέως εἰσγωρῶν εἰς τὰς ἑκατέρωθεν πεδιάδας ἀποτελῶν σχήματα γραφικώτατα ἀποστιλούντα εἰς τὰς ἡλιακάς ἀκτίνας.

Εἰς τῶν προκρίτων τοῦ χωρίου, δοτις προύθυμήθη νὰ με φιλοξενήσῃ, μοὶ ἔδωκεν ἀρκετὰς πληροφορίας περὶ τοῦ χωρίου καθὼς καὶ περὶ τοῦ φρουρίου, ὅπερ ἐντεῦθεν λίγην ἀνέτως ἡδυνάμην νὰ ἔξετάσω. Μετά τινας περὶ τῆς ἀρχαιοτέρας τοῦ χωρίου τοποθεσίας εἰδήσεις ἐζήτησα τὰς τοπωνυμίας τοῦ χωρίου. Ἡ μεγάλη αὐτοῦ προθυμία ἀγταπεκρίθη εἰς τὴν περιεργίαν μου. Αἱ δοθεῖσαι πληροφορίαι ἡσαν κατὰ πολλὰ εὐχάρισται· διότι πᾶσαι αἱ τοπωνυμίαι εἶναι ἐλληνικῆς ἡζης μαρτυροῦσαι τὴν μὴ ἐπέμβασιν ἐκεὶ ἀλεβανικοῦ στοιχείου, μολονότι τινὰ τῶν περιειμένων χωρίων εἶναι ἀλεβανόρων. Χάριν περιεργίας ἀναφέρω τὰς ἑζῆς ὄνομασίας. Σ' τοῦ πολεμέρχου (βουνό). Φωνικά (βουνό). Γελαδομονές. Στεριάτικα. Ἀθαρίτσαι. Τοῦ Βοέθοντα. Ἐκτὸς τούτου μετ' εὐχαριστήσεως παρετήρησα διὰ οἱ κάτοικοι ἀπό τινος δεικνύουσιν ἀκραν φιλομουσταν κατορθώσαντος ἀπὸ τετραετίας σχεδὸν ἐκ τοῦ μηδενὸς νὰ καταρτίσωσι δημοτικὴν σχολήν, εἰς ἣν ἐφέτος προτίθενται νὰ προσθέσωσι καὶ ἐλληνικήν.

Μετά τὰς λίγην εὐχρέστεις ταύτας παρατηρήσεις μου ἐσπευστα νὰ παρκαλέσω, ὅπως μ' ὁδηγήσωσι περὶ αὐτὸ τὸ φρούριον. Μετέθην πάραυτα ἐκεὶ μετὰ πολλῶν ἀλλων ἐγχωρίων. Ο λόφος, ὃν ὡς προειπομεν περιέκλειε τὸ τείχος ἔχει σχῆμα τραπεζίου, τοῦ ὅποιου ἡ ἀνω παράλληλος τῇ βάσει ἐπιφάνεια εἶναι πολὺ στενὴ καὶ ἐπιμήκης ἐν εἰδεῖ διέδρου στερεῆς γωνίας περχούμενη δύμας εἰς τὴν ἑτέραν ἀκραν περὶ ανανύστον τι ἐξόγκωμα· χάριν λεπτομερείας παρατέτομεν ἐνταῦθα τὸ σχῆμα αὐτοῦ.

Τὸ τείχος καθὼς φάίνεται δὲν περικλείει ὅλον τὸν λόφον, ἀλλὰ τὸ ὅπισθεν μέρος ΑΕΒΑ ἐνεκα τοῦ φύσει ἀποτόμου καὶ ἀπροσβάτου, δὲν εἶναι ὄχυρωμένον τέχνη. Τὰ λείψανα τοῦ φρουρίου, ὅπερ δὲν φάίνεται νὰ εἶναι Πελασγικόν, ἀλλὰ νεωτέρας τέχνης, ἀποτε-

1) Πλησίον τῆς τοποθεσίας ταύτης ὑπάρχει ναὶς τῆς Ἀγίας Βαρθολομαίου καὶ ἐκ τοῦ συντετημηνίου "Αἴθαρόρχοταν προέκυψε τὸ Ἀθαρίτσα.

λούσι διάζωμά τι α θ γ δ ε. 'Εκ τῶν δύο εἰσόδων, ἂς
ἔχει ἡ μία εἶνε εἰς τὸ σημεῖον ο, ἔνθα σφέζονται ἀκό-
μη αἱ θέσεις τῶν μοχλῶν, καὶ ἡ ἐτέρα ἀκριβῆς εἰς
τὸ σημεῖον ρ, κατὰ τὴν καμπήν πρὸς τὰ ὅπισθεν, εἰς
τὸ ἔξογκωμα. Περὶ τὴν κατὰ τὴν καμπήν καὶ ἐκ-
τέρωθεν χώραν παρατηροῦνται ἑρείπια κατοικιῶν,
αἰτινες ἐντὸς τοῦ φρουρίου ἐνυπήρχον· εἰς δὲ τὴν κο-
ρυφὴν τοῦ λόφου ἐκτὸς τεράτωδῶν λιθῶν ἀτάκτως
ἐριψιμένων ὑπέρχει καὶ νχός τοῦ Προφήτου Ἡλίου κα-
τερειπωμένος. 'Εξήτασχ ἀν οἱ ἔκει μετακείνοντες
ποιμένες καὶ ἄλλοι ἐπὶ τῶν κατοίκων ἀνευρίσκωσι νο-
μίσματα ἀρχαῖα· ἀλλ' ἐκτὸς πηλίνων τινῶν ἀγγείων
ἔλαχίστης ἀξίας, ἢτε μὴ σεσημασμένων, καὶ τινῶν
κεράμων, μοί παρουσιάσαν νόμισμά τι ἐκ τῶν συνή-
θων, φέρον ἐπὶ τῆς ἐτέρας τῶν ἐπιφανειῶν προτομὴν
τοῦ Ἀλεξανδροῦ καὶ ἐπὶ τῆς ἄλλης τὸν πατέρα θεῶν
τε ἀνθρῶν τε κρατοῦντα τὸ σκηπτρὸν καὶ τὴν Νίκην.

Ποία πόλις ἡρά γε ἐπήνθει ποτὲ ἐπὶ τῶν ἑρειπίων
ἔκεινων; Πότε ἔθαλλε τὸ χρυσοῦν ἔκεινο ἔχρ ἐπὶ
τοῦ τόπου ἔνθα σήμερον Βαρύν Βασιλεύει χειμῶν; Οὐδ'
εἰκεῖσαν δυνάμεθ εἶπι τοῦ παρόντας νά ἐξενέγκω-
μεν. Μόνον σὺν τῷ χρόνῳ καὶ διὰ τῆς ἀξίνης δύνα-
ται ταῦτα εὑρισκόντας νὰ καθαρισθῶσιν.

'Ἐν Κορινθίαις, τὴν 10 Σεπτεμβρίου 1894.

M. I. ΖΙΑΚΑΣ.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ.

Ἐν' ἀληθῶς ὁ ποιητὴς εὐδαίμων!
τὸν βίον του ἀν πλεύτῃ συμφορά,
αὐτὸς πετῷ μὲ πτέρυγας ἀνέμων
ἄνω τῆς γῆς, εἰς νέφη ἀργυρᾶ.

Τί ἀν μ' ἀκάνθας ή πικρὰ δύνην
τὸ μέτωπόν του στέφῃ τὸ ἀγνόν;
ρίπτουσ' αὐτὰς ή Δόξα τῷ προτείνει
χρυσίνης δάφνης στέμμα φαεινόν,

δραπὲν ἀπὸ λειμῶνα Παραδείσου
δραπὲν ἀπὸ λειμῶνα χρυσανθῆ,
ὅπερ νικᾷ τοὺς θυσαυροὺς τοῦ Κροίσου,
ὅπερ ποτὲ δὲν θέλει μαρανθῆ,

"Οπερ πολλοὶ δι' ὅλων τῶν αἰώνων
εθέθονται ἀνακτες τῆς γῆς αὐτῆς,
ἐνῷ αὐτῶν οὐδέποτε τὸν θρόνον
ἐρρέμβασεν ὑψίνους ποιητής!

*Ἀν ή πενία, φάσμα μελανεῖμον,
χύν' εἰς τὴν στέγην του πνοὴν ψυχοῶν,
ἄν πτερὰ μαῦρα συμφορῶν πενθίμων
τὴν ὄψιν του ραπίζουν τὴν ὥχραν,

γίγας ἀπέναντι τῆς δυστυχίας
μὲ ὅμηρον ἀγέρωχον τὸν θεωρεῖ
κ' ἐκείνην κλίνουσα μετὰ δειλίας
τὸν πλήττει, πλὴν ὄμοιον κ' ὑποχωρεῖ!

Κ' εἰς τούρανοῦ, τοῦ πόντου τὰς ἐκτάσεις
τὸ βλέψιμα αὐτὸς βυθίζων ἐγ σιγῇ,
εἰς ιερᾶς ἀφίεται ἐκστάσεις
καὶ οὐρανὸς τῷ φαίνεται ή γῆ.

Ἐκστάσεις, ναι! . . . ἄλλο, δὲν γνωρίζουν δλοι
τὶ ἐκστασίς καλεῖται εὔτυχης!
τὶ ὀνειρώξεις λάμπουν φωτοβόλοι
πρὸς μαγευμένης ἀοιδοῦ ψυχῆς.

Ἡ Μοῦσα μὲ λευκὴν ἐγείρει χεῖρα
χρυσῆν αὐλαίαν κόσμου νοντοῦ,
καὶ σαπφειρόχρυσος ἀνοίγει θύρα
πρὸς τόμμα τὸ δειλόν τοῦ ποιητοῦ.

Δευκή, χρυσόπτερος, νεφελοκίτων,
μὲ ὅμματα ἀγγέλου ιερά,
μὲ ίλαρὸν μειδίαμα Χαρίτων
γοργὴν πετῷ ἐκεῖθεν ή Χαρά!

Φῶς Παραδείσου γένω του προχύνει,
γένω του φαίνει ἀνθη σφριγκά,
τὸ πᾶν χαρά, εὐδία κ' εὐθροσύνη
πέριξ αὐτοῦ μαγευτικῶς γελᾷ.

Ἡ μαύρη θύρα σιέγης ἀχυρίνου
τῷ φαίνεται εὐλαμπῆς καὶ εὐμειδῆς
ώδει πυλῶν μεγάρου μαρμαρίνου
ὅπου γελᾷ η αἴγλη τῆς κλιδῆς.

Καὶ η ὄχορς βλαστάνουσα ἐλξινθάνητη
παρὰ τοὺς πόδας στιθαρᾶς δρυός
φαίδρα ως η εοδῆ καὶ η μυρσίνη,
ην φαίνει μ' αἴγλην δρόσον ή Ἡώς.

Τώρα κ' ἔγω πρὸς κόδμους ιδεώδεις
ώς ἐν ὀνειρῷ βλέπουσ' ἀργυρῷ,
πρός με πετῶσαν μ' αστραπὰς χρυσώδεις
τὴν ἀγγελόπτερον θεάν δρῶ,

ώς ταστρον ὅπερ ἀργυρεῖ προσβαῖνον
τὰ νέφη τὰ λευκὰ τῶν οὐρανῶν,
καὶ τάτενίζει τόμμα τῶν ποιμένων
ώς μέλλοντος αἰσιού οιωνόν.

Τώρα τὰ μαῦρα φύλλα τῆς ιτέας
μοὶ φαίνονται χρυσᾶ καὶ εύανθη,
καὶ μύρα τῆς εοδῆς καὶ τῆς κιτρέας
νομίζω νὰ μοὶ χύνουν ἀληθῆ.

Μοὶ μειδιὰ η ἀποψίς τοῦ κόδμου
καὶ ἄσμα μοὶ λαλεῖ πᾶσα φωνή,
κι' ο μαῦρος Χάρων ἀν ἐλθῇ ἐμπρός μου
ώς ἀγγελος χρυσοῦς θὰ μοὶ φανῆ.

K. A. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ.